

Začel je torej na ves glas kričati, a ležal je nepremakljivo kakor mrtev. Pravzaprav v istini sam ni vedel, je li živ ali mrtev. Zakaj če človek tako z višine pade, kakor je on danes že dvakrat padel — enkrat s stolpa, enkrat s črešnje — ni prav nič čudnega, če se ubije.

Njegovi trije bratrance so bili kaj hitro pri njem in prizadevali so si na vse načine, da bi ga spravili po koncu. Videli so namreč, da je priletel Milko baš na kup suhega vejevja, ki je bilo ostalo ondi še od pomladi, ko so drevje trebili. Iz tega dejstva so čisto pravilno skleпали, da se mu ni moglo kdo ve kaj zgoditi. Toda Milko je bil menda drugega prepričanja. Hotel je zbuditi usmiljenje in jokal in tarnal je, ne da bi mogel povedati, kje ga kaj boli. Šele ko so mu pomolili tja vsak svoj s črešnjami navrhani klobuk in mu začeli prigovarjati, da naj vzame, je polagoma pozabil na svojo nesrečo. Ko je potem z njih pomočjo vstal in se prepričal, da je še cel in da ga noge še držijo, so se mu tudi lica zopet zjasnila. Šli so nato proti domu. Ko je Jožek videl, da je Milko že popolnoma miren in da mu gredo črešnje jako v slast, mu je malce hudomušno pošepnil: »Vidiš, Milko, to je pač tako: ti znaš po ljubljanskih drevoredih lepo svoje nožice predstavljati, mi tukaj znamo pa — na črešnje plezati!«

Milko je imel občutek, kakor bi ga bil kdo vščipnil. Vendar pa se je z nekako spoštljivostjo ozrl na svojega kmetiškega bratranca. Tako nekako junaški se mu je zdel, ko ga je primerjal sam s seboj. In ko se je Milko potem na večer, sedeč med dvema košaricama, polnima zlahtnih črešenj, vozil s svojimi starši zopet proti Ljubljani, si ni mogel kaj, da ne bi bil pripomnil: »Papa, ti moji bratrance pa res niso karsibodil!«

»Kaj ne da ne?« se je zasmel očē.

»Plezati znajo pa že tako!«

»No, to bi še ne bilo toliko! Da ti še ne znaš plezati, ti ni treba biti preveč žal. Samo eno si zapomni: vsake stvari se treba učiti! Nikdar se ne lotevaj, česar ne znaš, če nočeš, da se ne ponesrečiš tako ali še huje, kakor si se danes! Kar se pa tiče tvojih bratrancev, je poglavitno to, da so vsi jako pridni, kakor mi je pravil očē. Le rad jih imej in nič se jih ne sramuj, četudi so kmetiški! Da so dobrega srca in da imajo oni tebe radi, so danes v obili meri pokazali!« —

Moja zvezda.

*Le kadar nastopajo jasne noči,
velika mi zvezda na nebu žari.*

*Prijazno miglja in gleda name
in čuvstvo prijetno navdaja srce.*

Stojko Stojan.